

man altid klare ved i Stedet for at forlange 5 pCt. at forlange en noget mindre Procent. Eet er i alt Fald sikkert, nemlig at i al den Tid, vi har arbejdet med Statsbanerne, har man aldrig faaet mere end 2—3 pCt. Jeg maa altsaa hævde, at denne Manøvre med Nedskrivning har ingen som helst Rimelighed for sig.

Jeg maa et Øjeblik vende tilbage til Afskrivningen og slaa fast, at Afskrivning er Udtryk for noget, der er mistet gennem Slid. Og jeg maa hævde, at en saadan Afskrivning maa man ogsaa have af en anden Grund, af den Grund nemlig, at man forøger den i Statsbanerne indestaaende Kapital med de Ting, man kalder Nyanlæg. Hvis man — hvad der vistnok vilde være det rationelleste, men hvad der driftsmæssigt set vilde være meget vanskeligt at holde — hvis man tog de saakaldte Statsbaneudvidelser paa Driften, bevares vel, saa kunde man lade være at afskrive. Men det er dog en forfærdende økonomisk Udvikling at ville føre ind i, at skønt man erkender, at vi en Gang har afskrevet hundrede eller halvandet Hundrede Millioner, vil man blive ved paa den gamle Maner, nedsætte Afskrivningen, bunke saakaldte Nyanlæg paa Aar for Aar. Naar vi f. Eks. i Aar havde afskrevet 200—300 Millioner, vilde vi maaske om 20 Aar igen staa overfor at skulle afskrive et lignende Beløb. Dette er regnskabsmæssigt set fuldkommen urimeligt. Jeg maa derfor paa det bestemteste hævde, at forlader man ogsaa dette at forlange Afskrivning, er man ude paa de vilde Veje, der en Gang skal føre til Ødelæggelse i Retning af, at man bilder sig ind at have noget, som i Virkeligheden ingen Værdi har. Lad os til enhver Tid være klar over, hvad det er, vi gør. Lad os finde os i eventuelt at optage Laan, hvis det ikke kan være anderledes. Men lad Regnskabet til enhver Tid fremtræde saaledes, at vi altid har Klarhed over, hvorledes vi egentlig sidder i det.

Saa vil jeg gerne takke den højtærede Minister for hans Udtalelse om, at han endnu en Gang vil nøje undersøge, om ikke det skulde være muligt at anvende mindre Tid til Færgernes Reparation end den, der hidtil er anvendt.

Til Slutning vil jeg saa sige et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Rode. Det ærede Medlem udtalte saadant noget som, at jeg jo i alt Fald i den Udstrækning, det havde været mig muligt, ved at støtte Tanker, som det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte havde gjort sig til Talsmand for, havde været dette ærede Medlems

onde Aand og havde ført dette Medlem ind i en økonomisk Politik, som ikke er demokratisk. Det ærede Medlem udtalte vistnok samtidig, at om jeg vilde betragte det som en Hæder at være udemokratisk, vidste han ikke, men jeg kunde jo tænke mig, at han kunde tænke sig den Mulighed, og jeg vil da heroverfor sige, at hvis en økonomisk og demokratisk Politik kan anses for at være fulgt, hvis de Linier, som det ærede Medlem angav i sit Foredrag i Eftermiddags, følges, saa maa jeg tilstaa, at saa vil jeg inderlig haabe, at jeg aldrig maa blive Demokrat. Jeg har nu heller ikke saa svært stor Respekt for Begrebet Demokrat. Som ethvert andet Ord, der maaske en Gang har været et smukt Ord, er det blevet brugt og misbrugt i en saadan Grad, at naar en Mand slaar sig for sit brede Bryst og siger: Jeg er Demokrat — maa jeg tilstaa, at jeg føler stor Tilbøjelighed til at faa Kvalme. Demokrat dækker i Virkeligheden for mig intet, men jeg kan altsaa hævde, at er det ærede Medlem Hr. Rodes Synspunkt nu demokratisk, saa ønsker jeg ikke at være demokratisk. Men det ærede Medlem Hr. Rode er jo ikke uforanderlig, man har vel tværtimod Lov til, naar man tænker paa det ærede Medlem, at sige, at han for Tiden er en Mand paa Vandring. Det er ikke en Mand, der skrider, saaledes som det ærede Medlem Hr. Stauning udtalte om Tidens nuværende Høvding, den højtærede Statsminister, nej, det er det ikke. Det er maaske en Mand, der gaar hurtigt, ja, der kunde vel være dem, der vilde sige, det er en Mand, der løber. Ingen vil vistnok have glemte Tiden fra 1920—24, hvor det ærede Medlem vel næsten konstant sluttede sine Taler med: Ja, hvad det ærede Medlem Hr. N. N. gør, det ved vi jo nok er altid saa nogenlunde umuligt. Nu er Navnet N. N. ikke mere i den Forstand paa det ærede Medlems Tunge, nu er det altsaa andre, der er saa umulige som vel muligt, nu er det altsaa Socialdemokratiet. Som sagt, det ærede Medlem bevæger sig for Tiden. At han ogsaa skulde kunne bevæge sig derhen, at vi en Gang kan finde hinanden, er vel ikke sandsynligt, men ingen i denne Verden kan dog vide, hvad Tiden kan bringe. Men naar nu det ærede Medlem altsaa vandrer, har jeg et sikkert Indtryk af, at han i høj Grad har det vinkende Hjems Velsignelse. Naar man saa paa de glade Ansigter, som smilede ham i Møde, hver Gang han kunde sige en rigtig stor Elskværdighed til dem, han tidligere sagde